

Εἰς τὸν κρότον δὺς πυροβόλων, τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων ἀκούεται εἰς τὰς τέσσαρας, τὸ δὲ δεύτερον λεπτά τινα μετὰ ταῦτα, αἱ ἄμαξαι ἀποσύρονται ἀμέσως· ἀπόσπασμα δὲ τι διαμάχων (dragons) διατρέχει καλπάζον τὸ Corso, ἐνῶ διττὴ σειρά πεζῶν στρατιωτῶν διατρεῖ ἐν τῷ μέσῳ ἐλευθέραν τὴν διάβασιν. Μετ' ὀλίγον εὐθεῖα σιωπὴ διαδέχεται τὸν ἐγεγθέντα θόρυβον.

Οἱ πρὸς ἵπποδρομίαν ἐκλεχθέντες ἵπποι διατάττονται εἰς γραμμὴν, ὅπισθεν χονδρῶ καὶ ἰσχυρῶ τινος σχοινίου τεταμένον διὰ μηχανῶν πρὸς τὸν ὀβελίσκον τῆς Πύλης τοῦ Λαοῦ. Τὰ μέτωπά των κοσμοῦνται ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν ταωνίων καὶ ἄλλων πτηνῶν πετρῶν, ἅτινα κυμαινόμενα, καταπλήττουσι τοὺς ἀγρίους αὐτῶν ὀφθαλμούς· αἱ οὐραὶ καὶ αἱ χαιταὶ των λάμπουσιν ἐκ ταινιῶν χρυσίων· τεμάχια δὲ χάλκινα, σφαῖραι μολύβδινα ὑπὸ χαλυβδίνων ἀκίδων περικοσμοῦνται προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν πλευρῶν των ἵνα ἐρεθίζωσι καὶ ἐνοχλῶσιν αὐτοὺς ἀδιακόπως. Ἐλαφρὰ λαμπροῦ κασατιέρου φύλλα προσκλωμένα ἐπὶ τῆς ῥάχειος αὐτῶν, τριβόμενα ἀποτελοῦσι τὸν κρότον τῶν ἐρεθισμῶν τῶν ἱππέως. Ἄς φαντασθῆ τις τὴν ἀνυπομονήσαν αὐτῶν πεποικιμμένων οὕτω διὰ κοσμημάτων ἅτινα τοὺς πληγόνουσι καὶ τοὺς καπαφοβίζουσιν. Οἱ ἵπποκόμοι ζητοῦντες ν' ἀναχαίψωσιν αὐτοὺς φραζόντας, κροαίνοντας, καὶ χρεμετοῦντας παλαίους κατ' αὐτῶν, καὶ ἡ φυσικὴ ἐνέργεια ἢ ζωγραφουμένη ἐπὶ τῆς στάσεως, ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων, ἐπὶ τοῦ εὐρέος στήθους καὶ τῶν γυμνῶν βραχιόνων πᾶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, παρέχουσιν εἰς τὸν ζωγράφον καὶ τὸν γλύπτην πρωτότυπα ἅτινα ἤθελον διεγείρει τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἂν συνεχῶς ἵππος τις ἀναστρέψας τὸν φύλακά του, δὲν τὸν κατεπάτει καὶ δὲν ἔχονετο ἀνὰ μέσον τοῦ ἐπι ἐπὶ τοῦ Corso διεσπαρμένου λαοῦ.

Ἄλλ' ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Ρώμης δίδει τὸ τελευταῖον σημεῖον· ἡ σάλπιγξ ἤχει, τὸ σχοινίον τὸ ἀναχαίτιζον τῶς τοὺς ἵππους πίπτει, καὶ οἱ ἵπποι χυνόμενοι μόνον ἄνευ ἱππέων, ἵπτανται ὡς βέλη ἐκ τοῦ τόξου ἀφεθέντα πρὸς τὸ στάδιον. Οἱ χαλυβδῖνοι μύωπε κατασχίζουσι τὰ πλευρά των· αἱ δὲ τῶν θεατῶν ἐπιφωνήσεις ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς ὡς πάταγος μαστιγῶν κροτούσης ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν των. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς 2 λεπτά καὶ 21'', διατρέχουσι 865 πῆγεις, ὅ ἐστι 37 πῶδας κατὰ πᾶν δεύτερον λεπτόν.

Ὅταν ἵππος τις καταφθάσῃ τὸν πρὸ αὐτοῦ τρέχοντα, τὸν θανατῆνει, τὸν κτυπᾷ, τὸν ὠθεῖ, μεταχειριζόμενος στρατηγήματα παντός εἶδους ἵνα διακαλύσῃ τὴν πορείαν του. Δύο κτύποι κανόνιων ἀναγγέλλουσι τὴν εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου ἀφίξιν αὐτῶν πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν ὁποίων μεταχειρίζονται ὕφασμά τι τεταμένον εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλοτε αἱ πρῶται τῆς Ρώμης οἰκογένειαι, οἱ Βοργέζοι, οἱ Κολόνναι, οἱ Βαλερίνοι, οἱ Σαντκρόσσοι κλπ. ἐπεμπον τοὺς ἵππους αὐτῶν εἰς τὰς ἵπποδρομίας ταύτας· πλὴν σήμερον οἱ ἵπποπρᾶται λαμβάνουσι τὴν φροντίδα νὰ θέτωσιν ἕκαστον ἵππον ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν εὐγενοῦς τινος οἰκογενείας.

Ἡ τελευταία ἵπποδρομία εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ τέλους τῆς ἀποκρέω· ὁ δὲ Ρωμαϊκὸς λαὸς διασκορπίζε-

ται τότε τραγῶδῶν ἐν θλίψει: È morto carnavale! È morto carnavale!

A. I.

Ἡ ΤΟΥ ΠΙΛΟΥ ΠΡΟΣΟΔΟΣ.

Χωρικὸς τις εἰσελθὼν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς ἐργαστήριον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πῖλόν του, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἔμπορον νὰ δεχθῆ αὐτὸν ὡς ἐνέχυρον δι' ἑξ δραχμάς. Μὲ νομίζεις ἀνόητον, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος; ἐπ' αὐτῷ τῷ μηδαμῶν πράγματι δὲν ἤθελα σοὶ δανείσει οὔτε δὺς λεπτά· καὶ ἐγὼ ὑπέλαβεν ὁ χωρικὸς δὲν ἤθελα σοὶ τὸν πωλήσει οὐδὲ δι' εἴκοσι τάλληρα, μολονότι ἔχω μεγίστην ἀνάγκην τοῦ ἀργυρίου, τὸ ὅποιον σὲ ζητῶ· πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἐπώλησα ἐνταῦθα σῖτον, καὶ σήμερον ἔπρεπε νὰ λάβω χρήματα, δι' ὧν ἐμελέτων νὰ πληρώσω τὸν δασμὸν μου, ἵνα μὴ κατάσχωσι τὰ πράγματά μου, πλὴν ὁ ταλαίπωρος ὀφειλέτης μου πρὸ ἡμερῶν ἀπώλεσε τὸν υἱόν του, ἢ σύζυγόν του ἀσθενεῖ, καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ μοι ἀποτίσῃ τὸ ὀφειλόμενόν μοι χρέος του, εἰμὴ μετὰ μίαν ἐβδομάδα· ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ἠγόρασα παρ' ὑμῶν πραγματείας, καὶ μὲ γνωρίζετε ἐπομένως ὡς ἄνθρωπον τίμιον, ἐνόμισα, ὅτι δὲν ἤθελετε δυσκολευθῆ παντάπασιν νὰ μοι δανείσητε ἑξ δραχμάς. Εἶναι πράγμα δι' ὑμᾶς τρόπονι μηδαμῖον, ἐνῶ ἀπεναντίας ἐμὲ θὰ ὠφελήσῃ πολὺ. Καὶ πρὸς ἀσφάλειάν σας, ἰδοὺ ὁ πῖλός μου, τὸν ὅποιον δύνασθε νὰ θεωρῆτε ὡς ἐχέγγυον ὄχι ἐπισφαλές. Ὁ ἔμπορος ἀναστείλας τοὺς ὄμους του ἐμυκτήρισε τὸν δυστυχῆ χωρικόν, καὶ τῷ ἔστρεψε ἀντιλεῶς τὰ νῦτα.

Ὁ κόμης Δ** εὐρεθεὶς τότε κατὰ τύχην ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς τὴν ὁμιλίαν τοῦ χωρικοῦ, καὶ συνεινῆθη ἐνδομύχως ἐκ τῆς τιμιότητος τοῦ ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐξεδήλου· ἐπλησίασεν αὐτὸν, καὶ ἐπιθέσας εἰς τὴν χεῖρά του ἑξ δραχμάς, ἰδοὺ, φίλε μου, τῷ εἶπεν, ὅ,τι ζητεῖς· ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τοσοῦτον σκληροκάρδιοι, ἐπιθυμῶ ἐγὼ σήμερον ν' ἀξιώθῃ τῆς ἀπὸ τῆς εὐεργεσίας ἠδονῆς, ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν ἐν τάχει ὁ κόμης προσέλεψας ὀργίλως τὸν ἔμπορον, καὶ τὸ ὄχημα εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ πρὶν ἢ ὁ χωρικὸς, ἑξ ἐκπλήξεως καὶ γαρᾶς συνελθῆ εἰς ἑαυτὸν.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνὸς διερχόμενος ὁ κόμης ἐφ' ἀμάξῃς τὴν καλουμένην Βασιλικὴν γέφυραν ἤκουσε φωνὴν προσκαλοῦσαν τὸν ἠνιόχον νὰ σταθῆ· προσέβαλε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου (trottoir) ἄνθρωπον, ὅστις παρακολουθῶν τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ἔτρεχε ἀσθμαίνων διέταξε τὸν ἠνιόχον νὰ ἀναχαίτισιν τοὺς ἵππους, καὶ πάραυτα ὁ ἄνθρωπος ἐπήδησεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, καὶ τῷ εἶπε, συγχώρησέ με, κύριε, σὲ παρακαλῶ, ἀπέκαμα ἕως οὗ νὰ σὰς φθάσω· δὲν μοι ἐνεχειρήσετε σεῖς, πρὸ ἐνὸς μηνὸς πορὰ τῷ ἐμπτόρῳ ἐκείνῳ ἑξ δραχμάς; — Ναι, φίλε μου, ἐνθυμούμαι. — Δοιπὸν, Κύριε, ἰδοὺ τὸ ἀργύριόν σας· δὲν ἐπρόφθασα τότε νὰ σὰς ἀπονεύμω τὰς εὐχαριστίας μου ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σας, καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας σας· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἔμπορος δὲν σὰς ἐγνώριζεν, ἔρχομαι κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ἔκτοτε εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ σὰς συναντήσω· κατ' εὐτυχίαν ἰδοὺ σήμερον

σᾶς εὖρον, ὅπερ ἐπεπόθουν ἐκ καρδίας· εἶθε ὁ πάνδω-
ρος θεὸς νὰ ἀνταμείψῃ ὑμᾶς, καὶ τὰ τέκνα σας διὰ
τὸ μέγα εὐεργέτημα τὸ ὅποιον μοι ἐκάμετε. — μακα-
ρίζω ἑμαυτὸν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ὅτι εὐεργέτησα ἄν-
θρωπον τόσον τίμιον, ἀλλὰ σᾶς θεθαίω, ὅτι τὰ χρή-
ματα ταῦτα δὲν τὰ ἐπερίμενον καθότι ἦσαν μικρὸν
δῶρον, τὸ ὅποιον προεθέμην νὰ σὲ κάμω. — ἠγνόνουν,
κύριε, τοῦτο· καὶ ἔπειτα δὲν λαμβάνω ποτὲ χρήματα
παρὰ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου μου· καταδεχθῆτε, σᾶς
καυκετεύω, νὰ λάβητε τὸ ἀργύριόν σας. — Ὁχι, φίλε
μου, δὲν ἀνήκει πλέον οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς σὲ· ἀγό-
ρασε λοιπὸν μὲ αὐτὸ πράγματά τινα διὰ τὰ τέκνα
σου, τὰ ὅποια δώρησον αὐτοῖς ἐκ μέρους μου. — ἤθελα
ἀναμφιβόλως φανῆ ἠγνώμων ἀποποιούμενος τοῦτο. —
ἰδοῦ, τετέλεσται· ἄς μὴ ἠμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου,
ἀλλὰ διασάφισόν μοι ἔν τι, ὅπερ ἀπὸ ἡμερῶν καταβα-
σανίζει τὴν περιέργειάν μου· μὲ ποίαν πεποιθήσιν
ἐτόλμας νὰ ζητῆς ἐξ δραχμᾶς, δίδων ὡς ἐνέχυρον τὸν
πίλόν σου, ὅστις, ἐν ἀληθείᾳ, δὲν ἀξίζει οὐδὲ ἐξ λε-
πτᾶ; — μὲ τὴν θεβαιότητα, ὅτι ὁ πῖλός μου εἶναι
ἀνεκτίμητος. — Καὶ πῶς τοῦτο, σὲ παρακαλῶ; — ἰδοῦ
Κύριε.

Πρό τινων ἐτῶν ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ ἰδιοκτητοῦ
τοῦ χωρίου μας περιτρέχων τὰς τάφρους τοῦ πύργου,
ὠλίσθησε καὶ ἐνεβυθίσθη εἰς τὸν πάγον· ἐργαζόμενος
ἐγὼ τότε κατὰ τύχην ἐκεῖ πλησίον, ἤκουσα φωνάς,
ἔδραμα, καὶ ῥιφθεις ὡς εἶχον ἐνδεδυμένοι ἐντὸς τῆς
ὀπῆς εὐτύχησα νὰ ἐκβάλω τὸν παῖδα καὶ τὸν φέρον
ζῶντα πρὸς τὸν πατέρα του. Ὁ Κύριός μου ἀνταμείβων
μὲ διὰ τὴν εὐεργεσίαν μου ταύτην μοι ἐδώρησε στρέμ-
ματά τινα γῆς καὶ ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων ὅπως
οικοδομήσω οἶκον, εὐπρεπίσω αὐτὸν καὶ νυμφευθῶ πρὸς
δὲ ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐν τῇ ὀπῇ ὁ πῖλος μου, ἐπέθεσεν
εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὸν ἰδικόν του, λέγων μοι, ὅτι
ἔπρεπε νὰ περιβάλῃ τὴν κεφαλὴν μου μὲ στέφανον·
ἐλέπετε λοιπὸν ἐκ τούτων, ὅτι πρέπει νὰ ὑπεραγαθῶ
τὸν πῖλον τοῦτον, τὸν ὅποιον εἰς τὸ χωρίον δὲν φορῶ
ποτέ· διότι ἐκεῖ τὰ πάντα μοι ἀναμνησκουσι τὸν
εὐεργέτην μου, καὶ τοι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀποθανόντα·
τὰ τέκνα μου, ἡ σύζυγός μου, ὁ οἶκός μου, αἱ γαῖαι
μου, καὶ ἐνὶ λόγῳ οὐδὲν κέκτημαι, ὅπερ νὰ μὴ μὲ
ἀναπολῆ τὸν κύριον· ἀλλ' ὅποταν ἔρχωμαι εἰς τὴν πό-
λιν φορῶ πάντοτε τὸν πῖλόν μου, ἵνα ἔχω τι πρὸς ἀνά-
μνησίν σου· δυσχεροῦμαι δὲ μόνον, ὅτι ἤρχιστε νὰ
τρίβηται· ἐλέπετε; ἐφθάρη πλέον, ἀλλ' ἐν τούτοις
καὶ ἐν τεμάχιον, ἐάν μοι μείνῃ θέλω ἀείποτε τὸ θεω-
ρεῖ πολῦτιμον.

Ὁ κόμης κατανοθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης,
ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του μίαν ἐπιστολὴν, τῆς
ὁποίας τὸ περικάλυμμα δοῦς εἰς τὸν χωρικὸν εἶπε· λάβε,
φίλε μου, εἶμαι ἠγαγκασμένος νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλ' ἰδοῦ
ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας μου, τὴν ἐλευσομένην κυ-
ριακὴν σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ὁ χωρικός κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν πορεύεται
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος, ὅστις, ἅμα τῷ ἀνγγελέθῃ
ἡ ἀφίξις του, τρέχει πρὸς προὔπαντήσιν του, τὸν λαμ-
βάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τῷ λέγει· φίλε μου, εἰς ἐμὲ
μὲν μονογενῆ υἱὸν δὲν ἔσωσες, πλὴν, μ' εὐεργέτησες
μεγάλως· διότι μὲ ἔμαθες νὰ ἀγαπῶ πλείοτερον τοὺς
ἀνθρώπους δεικνύων μοι, ὅτι ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἄνθρωποι

τίμοιοι καὶ εὐγνώμονες· ἐπειδὴ τοσοῦτον ἐντίμως περι-
κοσμοῦσι τὴν κεφαλὴν σου οἱ πῖλοι, ἰδοῦ ἕνα, τὸν
ὅποιον σοὶ δίδω· ἀλλὰ μὴ νόμιζε, ὅτι ἀπαιτῶ ν' ἀπο-
βάλῃς τὸν τοῦ εὐεργέτου σου, ἐξ ἐναντίας ἐπιθυμῶ ὁ
ἕμός νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὴν περαιτέρω διατήρησιν
ἐκείνου. Καὶ κατ' ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν θέλεις εὐρί-
σκει τοῦ λοιποῦ παρ' ἐμοὶ ἕτερον πῖλον.

ΑΙ ΕΙΡΚΤΑΙ.

Πρόσβλεψον τὰ σκυθρωπὰ ταῦτα τεῖχην, ἐν οἷς σι-
δροδέσμιοι· ἡ ἀνθρώπινοις ἐλευθερία ἐγκέκλειται, ἔνθα
ἡ ἀθωότης ἐνίοτε συγγέεται μετὰ τοῦ ἐγκλήματος,
καὶ ὅπου οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ὑποφέρουσι πάσας τὰς
τιμωρίας πρὸ τοῦ θανάτου. Πλησιάσε, καὶ ἐὰν τρομε-
ρὸς κρότος τῶν ἀλύσεων, τὸ στυγερὸν σκύτος, καὶ οἱ
μακροὶ ἐν ὑπόκωφον στεναγμοί, φρίκην ἐμποιοῦντα εἰς
τὴν ψυχὴν σου, δὲν σὲ ἀναγκάσωσι νὰ παλινδρομήσῃς,
εἴσελθε εἰς τὸ καταγώγιον τῆς ὀδύνης. Τολμᾶς νὰ
καταβῆς ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἰς τὰς τρομερὰς ταύτας
εἰρκτάς, καὶ ὑπὸ χαρακτῆρας ἠλωμένων θεώρει τοὺς
ὁμοίους σου, μωλωπισμένους ἐκ τῶν ἀλύσεων, μεμο-
λυσμένους ὑπὸ ἀέρος μεστοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐγκλήμα-
τος· διατρεφομένους μὲ τροφὰς ἀθλίας, καὶ ταύτας
μετὰ πλείστης φειδωλίας παρεχομένας αὐτοῖς· κατα-
πεπληγμένους ἀδιαλείπτως ὑπὸ τῶν δεινῶν τῶν δυ-
στήνων συνδεδωμένων των.

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἦνε ἔνοχοι, εἰσὶν ἐπίσης καὶ ἐλέους
ἄξιοι· ὁ δὲ δικαστὴς, ὅστις ἀναβάλλει τὴν δίκην
αὐτῶν εἶναι πασιφανῶς ἄδικος. Ὁ νόμος ἐντέλλεται
τιμωρίαν δημοσίαν, ἣτις ἀνάγκη νὰ ἐξαρκῆ πρὸς τι-
μωρίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἱκανοποιήσιν τῆς κοινω-
νίας. Ἀλλ' αἱ χρόνιοι αὐταὶ θάσανοι σκληρᾶς φυλακῆς
εἶναι νέα ποινὴ παρανόμως τὸν ἔνοχον ἐπιβαρύνουσα·
καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ νόμου παράβασις εἶναι τοῦ μέτρου
τῆς ποινῆς ὑπέρβασις· εἶναι κατάχρησις τοσοῦτον ἀ-
παισιωτέρα, καθόσον βλάπτει καὶ τὸν ἔνοχον καὶ τὸ
δημόσιον συνάμα, καὶ καθόσον πᾶσαι αἱ ἐν εἰρκτῇ
διανυόμεναι στιγμαὶ συμβάλλουσι πρὸς τὸ ἠθικὸν
παράδειγμα.

Ἐὰν δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦναι ἀθῶοι, ὦ τῆς ὀδύ-
νης! ὦ τῆς ἀσπλαγχνίης! εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ
φιλανθρωπία ὑψώνει φωνὴν τρομερὰν, φωνὴν περιπαθῆ.
Πᾶς! ὁ ἐκ γενετῆς ἐλεύθερος οὗτος ἄνθρωπος στενάζει
ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων στεναγμὸν σπαραξί-
κάρδιον! ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃ ἡ ἀγαθοεργὸς φύσις
ἐδώρησατο τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, μολὶς ἀναπνεῖ ἐν
εἰρκτῇ! Ὁ οἰκογενειάρχης οὗτος βίαιως ἀπεσπᾶσθη ἐκ
τῶν κόλπων τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του! ἡ λύ-
πη, ἡ ἀπελπισία, καὶ ἡ πείνα καταμαστιρίζουσι τὸν
εἰρηνικὸν αὐτοῦ οἶκον· οἱ βραχιόνες οὗτοι, οἵτινες τοῖς
παρεῖχον δαψιλῶς τροφὰς, οἵτινες ἔσπειρον καὶ ἔδρα-
πον τοὺς καρποὺς τῶν κάπων των δέσμιου!

Ἡ ἀθωότης ἐνὶ λόγῳ εἶναι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸ
καταγώγιον τῆς κακουργίας! ἐκεῖ, ὅθεν ἀτενίζων πρὸς
τὸν οὐρανὸν ὁ ἄνθρωπος λέγει μετ' ἐκπλήξεως καὶ πι-
κρίας· ὦ ἄνθρωπε! οἶον τὸ πεπρωμένον σου! νὰ ὑπο-
φέρῃς καὶ νὰ ἀποθνήσκῃς, ἰδοῦ ὁποῖος βραχὺς καὶ πο-
λύστονος ὁ βίος σου! (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)